

Arrest

nr. 347 853 van 4 juni 2026
in de zaak RvV x / VIII

In zake: x, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Gilles de Pélichylei 148
2970 SCHILDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en te handelen als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 23 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 augustus 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2025 met refertenummer 131293.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2025 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Deze aanvraag werd op 1 augustus 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2025 werd ingediend door :

Mevrouw M.S., geboren op 31.01.1987 te Tirana , wettelijke vertegenwoordiger voor:

M.D.

Geboren te Shquiptare op 29.08.2007

Nationaliteit : Albanië

M.I.

Geboren te Tirana op 04.05.2018

Nationaliteit: Albanië

Adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw M.S. beweert dat haar 2 minderjarige kinderen zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw M.S. beweert sinds 2020 met haar jongste kind België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (verschillende schoolattesten van M.I. voor van schooljaar 2020/2021; schooljaar 2021/2022; schooljaar 2022/2023; schooljaar 2023/2024 en schooljaar 2024/2025. Verder haalt ze aan dat haar oudste zoon sedert 2022 in België zou verblijven ter staving van zijn verblijf legt ze schoolattesten voor van schooljaar 2023/2024; schooljaar 2024/2025. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door verschillende schoolattesten van M.I. voor schooljaar 2020/2021; schooljaar 2021/2022; schooljaar 2022/2023; schooljaar 2023/2024 en schooljaar 2024/2025 , van M.D. schoolattesten voor schooljaar 2023/2024; schooljaar 2024/2025) kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar mevrouw M.S. niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst of het land waar ze gemachtigd zijn te verblijven kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school lopen heeft geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onttrokken. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouder bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precare verblijf verder te zetten. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Verder haalt mevrouw ook aan dat ze haar kinderen in het land van herkomst geen adequate opvoeding kan geven, gezien de politieke, economische en sociale problemen. De kinderen vervreemd zijn van Albanië. Doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat mevrouw haar kinderen geen adequate opvoeding zou kunnen geven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Mevrouw M.S. beroept zich verder op het feit dat zij het centrum van de kinderen hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is

(RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden bewijzen van scholing van de kinderen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden of dat van hun kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië of het land waar zij over een onbeperkt verblijf beschikken uitgesloten is (RVV-arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient mevrouw samen terug te keren met haar kinderen.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen. Echter, mevrouw haalt aan dat ze sedert 2020 met haar jongste kind naar België is gekomen. Op dat ogenblik was M.I. 2 jaar en haar oudste zoon sedert 2022, op het ogenblik was hij 15jaar waardoor redelijkerwijs mag verondersteld worden dat het Albanees hun moedertaal is en dat haar oudste zoon in Albanië reeds verschillende jaren scholing genoten heeft. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat haar kinderen in Albanië niet opnieuw kunnen aansluiten op school. Verder legt betrokkene geen bewijzen voor dat haar kinderen hier hechte sociale banden opbouwden buiten het kerngezin. Ze legt geen bewijzen voor van opgebouwde sociale banden of deelname aan buitenschoolse activiteiten. Ze beperkt zich tot het voorleggen van een schoolattest. Betrokkene toont evenmin aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat mevrouw het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van haar kinderen geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Mevrouw verwijst naar het Nederlandse systeem van kinderpardon. Echter, via huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Nederlandse. Volledigheidshalve merken we op dat het kinderpardon op 29.01.2019 door de Nederlandse autoriteiten werd afgeschaft.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat de kinderen sedert 2020/2022 in België zouden verblijven, dat zij hier school lopen, perfect de Nederlandse spreken, leggen verschillende schoolattesten voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een warrig opgesteld verzoekschrift kan het volgende worden gelezen:

"Eerste middel : schending van artikel 8 van het EVRM Verdrag"

Artikel 8 EVRM garandeert het recht op privé en gezinsleven, maar het belang van het kind is een cruciaal element bij de toepassing ervan. Dit betekent dat bij beslissingen die kinderen raken er speciale aandacht moet zijn voor het welzijn, welzijn en identiteitsontwikkeling.

Het belang van het kind weegt zwaar en kan de belangen van volwassenen in de weg staan. Het is een centrale overweging die in procedures moet worden meegenomen, en die, afhankelijk van de omstandigheden, kan leiden tot het behoud van het gezin of een andere beslissing die de toekomst van het kind ten goede komt.

"Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Derde middel: schending van de regels van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsprincipe.

Vierde middel: schending het "evenredigheidsbeginsel" alsmede schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955."

2, IN RECHTE

DVZ houdt geen rekening met de concrete omstandigheden van de toekomst van verzoekende partijen, de kinderen, waarbij de moeder slechts een vertegenwoordiger is van verzoekende partijen in deze procedure.

Door de beslissing wordt elke toekomst van de kinderen ontnomen.

Het is duidelijk dat men in de volledige motivering alleen verwijten maakt aan de moeder om haar misschien enkele rechten te ontzeggen en om haar eventueel op fouten te wijzen wat inconsequent is voor de belangen van de kinderen.

In de hele motivering die op academische wijze is opgebouwd, wordt aan de kinderen geen plaats gegeven waar men zelfs de schoolgang van de kinderen opzij zet. Een schoolgang die positief evolueert en die nutteloos wordt beschouwd en geen belang betekent voor de kinderen.

Het feit dat moeder geen bewijs levert dat een adequate opvoeding in Albanië niet mogelijk is, is niet ter zake op de eerste plaats, het gaat om de kinderen die hier iets wensen op te bouwen en dit recht kan hen niet ontnomen worden.

Het centrum van de belangen van de kinderen zijn wel degelijk nu in België en dit wordt ten onrechte opzij gezet. Voor deze kinderen overstijgen hun belangen in België hun belangen in Albanië.

Hierbij mag zeker gehoord worden naar de oudste zoon die op het ogenblik dat hij naar België kwam 15 jaar was,

"Eerste middel : schending van artikel 8 van het EVRM Verdrag"

Artikel 8 EVRM garandeert het recht op privé en gezinsleven, maar het belang van het kind is een cruciaal element bij de toepassing ervan. Dit betekent dat bij beslissingen die kinderen raken er speciale aandacht moet zijn voor het welzijn, welzijn en identiteitsontwikkeling.

Het belang van het kind weegt zwaar en kan de belangen van volwassenen in de weg staan. Het is een centrale overweging die in procedures moet worden meegenomen, en die, afhankelijk van de omstandigheden, kan leiden tot het behoud van het gezin of een andere beslissing die de toekomst van het kind ten goede komt.

Het is duidelijk dat DVZ het belang van het kind heeft opzij gezet.

"Tweede middel schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

DVZ heeft geen rekening gehouden met de concrete situatie van de kinderen zoals hierboven uiteengezet.

Derde middel: schending van de regels van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsprincipe.

DVZ heeft geen rekening gehouden met de concrete situatie van de kinderen zoals hierboven uiteengezet.

Vierde middel : schending van het "evenredigheidsbeginsel" alsmede schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. "

Door deze strenge beslissing is er een evenredigheid tussen enerzijds het gedrag van de kinderen en hun toekomst en wordt de toekomst van de kinderen gehypoteceerd."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uiteenzetting over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven, die onder meer rekening houden met de ingeroepen elementen inzake haar kinderen, haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus wordt geacht ze te kennen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. De bestreden beslissing zet op uitgebreide wijze uiteen waarom het feit dat verzoeksters kinderen hier naar school gaan en hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd, niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij verweerder ook ruim motiveert in het licht van 8 van het EVRM.

2.7. Het is duidelijk dat verzoekster geen begrip heeft voor de bestreden beslissing omdat ze geen gunstig gevolg geeft aan de schoolgang van haar kinderen en volgens haar het centrum van hun belangen ten onrechte opzij zet. Verzoekster gaat echter nergens in concreto in op de gedane afwegingen, die duidelijk verder gaan dat alleen maar verzoekster te verwijten zich met haar kinderen te hebben genesteld in illegaal verblijf. Bijgevolg toont ze niet aan dat ze kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is, of in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het is niet omdat verweerder een negatieve beslissing treft dat hij de door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Verzoekster vindt dat het niet ter zake doet dat ze geen bewijs levert dat een adequate opvoeding in Albanië niet mogelijk is en ziet de toekomst van haar kinderen enkel in België gegarandeerd. Ze benadrukt dat de bestreden beslissing te streng is en het toekomstperspectief van de kinderen op de helling zet en hypothekeert. Verzoeksters eigen visie op haar zaak kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Het belang van het kind dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM is ook geen 'troefkaart' om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten machtigen of toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *"while the Court has held that the best interests of the child is a "paramount" consideration, it cannot be a "trump card" which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children's best interests to remain in Switzerland)."*).

2.8. Waar verzoekster zonder meer nog opwerpt *"Hierbij mag zeker gehoord worden naar de oudste zoon die op het ogenblik dat hij naar België kwam 15 jaar was"*, wijst de Raad erop dat verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt geacht de belangen van haar kinderen te vertegenwoordigen en te vertolken, zoals ze trouwens zelf in het verzoekschrift aangeeft. De Raad ziet bijgevolg niet waarom verweerder verzoeksters minderjarige zoon nog zou dienen te horen; minstens wordt niet uiteengezet wat die zou hebben aangebracht dat niet werd ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA